

ἀψανός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀψανὲς Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψὺς καὶ τῆς καταλ. -ανός.

1) Ὁ ἀδόκιμος ὑψηλοφώνως Σκῦρ. 2) Δυνατός, ἰσχυρός, ἐπὶ φωνῆς Λεξ. Δημητρ.

ἀψάρευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψαρευτός < ψα-ρεύω.

1) Ὁ μὴ ἀλειτουργεῖς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Τ' ἀφρησαν τὰ ψάρια γιὰ χρόνια ἀψάρευτα καὶ πλήθυναν σύνηθ.

2) Ἐκεῖνος ἐν ᾧ δὲν γίνεται ἀλιεῖα, ἐπὶ τόπου σύνηθ.: Ἀψάρευτος γιὰ λόγους-τόπος κττ. σύνηθ. Ἀψάρευτο ποτάμι Λεξ. Πρω. 3) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ βολιδοσκοπηθεὶς, ὁ μὴ ἐπιτηδεύων ἀνακριθεὶς πρὸς ἀπόσπασιν μυστικοῦ σύνηθ.

ἀψαριὰ ἡ, Ἀθήν. Ἄνδρ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀναψαριὰ Κύνθ. Σῦρ.—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Ἐλλειψις ἰχθύων ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀψαριὰ Ἄνδρ. Ἐχουμε ἀναψαριὰ Κύνθ. Δὲν πιάσαμε τίποτε, ἦταν μεγάλη ἀναψαριὰ Σῦρ. Γιὰ τοῦτο κουβεντιάζουν οἱ ψαράδες κάθε πού θὰ τοὺς χτυπήσῃ ἡ φτώχεια κ' ἡ ἀναψαριὰ ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 74. Συνών. ἀψαρωσύνη 1.

ἀψαρος ἐπίθ. Κρήτ. Μῆλ. Σύμ. Σῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Ὁ μὴ φέρον, ὁ μὴ παρέχων ψάρια ἐνθ' ἄν.: Ἀψαρος τόπος Μῆλ. || Γνωμ. Ὁ Γενάρης εἶναι ἀψαρος καὶ ἄγαλος Κρήτ. Συνών. ἄγαλος 1 β.

ἀψαρωσύνη ἡ, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψαρος.

1) Ἀψαριὰ, ὁ ἰδ. 2) Συνεκδ. ἡ ἐποχή καθ' ἣν δὲν γίνεται ἀλιεῖα.

ἀψάρωτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) ἀψάρουτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψαρωτός < ψα-ρώω.

Ὁ μὴ λερωθεὶς δι' ἐπαφῆς μὲ ψάρια ἐνθ' ἄν.: Οὐλ' πιάσαμ' ψάρ', κάνενας δὲν εἶναι ἀψάρουτους Ἰμβρ. Δὲν ἀπόμ'νι πιάττον ἀψάρουτου αὐτόθ.

ἀψᾶτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀψᾶτα Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀψᾶτος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀψὰ καὶ τῆς καταλ. -ᾶτα.

Μεγαλοφώνως: Ἡρκίδε γὰ μιλᾷ μόνος του ἀψᾶτα. Συνών. ἀψὰ 6, ἀψινά.

ἀψατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ψατέ.

Ὁ μὴ ξεσκονισθεὶς, ἀξεσκόνιστος.

ἀψαχνος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ψαχνός.

1) Ὁ στερούμενος ψαχνῶν, ὁ μὴ σαρκώδης, ὁ ἰσχνός ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. πτωχὸς Λεξ. Δημητρ.: Ἀψαχνος γαμπρός. 3) Ὁ μὴ παρέχων κέρδη, ἐπὶ ἐργασίας Λεξ. Δημητρ.: Ἀψαχνη δουλειά.

ἀψαχούλευτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀψαχούλιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψαχουλεύτος < ψαχουλεύω.

Ἀψαχτος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφρησα τσέπη ἀψαχούλευτη πολλαχ.

ἄψαχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄψαχτους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. ἄψαχος Σίφν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψαχτός < ψάχνω.

1) Ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς διὰ ψηλαφήσεως σύνηθ.: Δὲν ἄφρησα τόπο ἄψαχτο. Τοὺς ἔψαξαν ὅλους, δὲν ἔμεινε κανεὶς ἄψαχτος. Δὲν ἔμεινε γωνιά τοῦ σπιτιοῦ ἄψαχτη. Συνών. ἀψαχούλευτος. β) Οὐδ. πληθ. ἄψαχτα οὐσ., τόπος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἐρευνήσῃ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή* 1 καὶ 110: Ποιήμ.

Κάλλιο γὰ πάντα νὰ χαθῇ μέσ' ἔς τ' ἄψαχτα ἐνὸς λάκκου ἐνθ' ἄν. 1

Τ' ἀπάτητα ὀνειρεύομαι καὶ τ' ἄψαχτα τοῦ κόσμου,

τ' ἄστρα ἔς τὸ χάος ἀνεύρεται χαμένα...

αὐτόθ. 110. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἤσκησέ τις Σίφν.: Δὲν ἤφρηκα τέχνη ἄψαχτη.

ἀψεγάδιαστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψεγάδιαστος.

Χωρὶς ψόγον, ἀψόγως, ἀμέμπτως.

ἀψεγάδιαστος ἐπίθ. κοιν. ἀψεγάδιαστους βόρ. ἰδιωμ. ἀψιδάδιαστος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀψεγάδιαστες Σκῦρ. ἀψεγάδιαστος Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψεγάδιαστός < ψε-γαδιάζω. Τὸ ἀψιδάδιαστος κατ' ἀνομοιωτικήν τροπήν τοῦ εἰς ἰ πρὸ τοῦ α, καθὼς καὶ δωρεὰ-δωρεῖα, μέγας-μεγάλος-μῖάλος, παιδάκι-παιάκι-πῖάκι κτλ. Ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939/40) 172 κέξ.

1) Ὁ στερούμενος ἐλαττώματος κοιν.: Ἀψεγάδιαστο κορμί-σῶμα-φόρεμα-φουστάνι κττ. κοιν. || Ποίημ.

Τῆς νεότητος τὰ χαρίσματα ποῦ εἶν' ἀψεγάδιαστα ὅλα,

ἔς τὴν σάρκα, ἔς τὴν κορμιοστασιά, ἔς τὴν φορεσιά, ἔς τὴν γύμνια

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.* 85. Συνών. ἀψεγάδιαστος.

2) Ἀψογος, ἀνεπίληπτος, κοιν.: Ἀψεγάδιαστος ἄνθρωπος. Ἀψεγάδιαστη γυναῖκα. Ἀψεγάδιαστο κορίτσι κοιν. || Ποίημ.

Καὶ ζοῦσαν ἀψεγάδιαστοὶ καὶ τρισμακαρισμένοι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή* 141. Συνών. ἀκουσοῦρευτος.

3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ψέγει τις ἢ ὁ μὴ τυχὼν ψόγου, ἀκατηγόρητος σύνηθ.: Αὐτὴ δὲν ἀφίνει κανένα ἀψεγάδιαστο. Συνών. ἀξόμπλιαστος 4.

ἀψεγάδιαστος ἐπίθ. Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψεγάδιαστός < ψε-γαδίζω.

Ἀψεγάδιαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀψείριστος ἐπίθ. ἀψείριστος Πόντ. (Κερασ.) ἀψείριστος σύνηθ. ἀψείριστους βόρ. ἰδιωμ. ἀψείριστος πολλαχ. ἀψείριστος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψείριστός < ψει-ρίζω, παρ' ὁ καὶ φτειρῶ.

Ὁ μὴ ἔχων ψείρας ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὴν ἀπλυσίαν ποῦ ἔχουν δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἀψείριστοι. Κάνενας στρατιώτης ἔς τὸν πόλεμο δὲ μένει ἀψείριστος. Ἀψείριστο κεφάλι-ἀψείριστα ροῦχα σύνηθ.

ἀψείριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀψείρ'ιστους βόρ. ἰδιωμ. ἀψείριστος Σύμ. ἀψείριγος Πελοπ. (Μάν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψείριστός < ψει-ρίζω.

Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος δὲν ἐψείρισθη, δὲν ἀπηλλάγη ἀπὸ τὰς ψείρας ἐνθ' ἄν.: Ἀψείριστος γέρος. Ἀψείριστη γραϊά. Ἀψείριστα παιδιὰ πολλαχ. Συνών. ἀψύλλιστος 2.

